

Hebt gij Mij lief?

- * intochtlied ps. 446: 1, 2 en 5 (Liederen uit de bundel van Johannes de Heer)
- * stil gebed
- votum en groet

Onze hulp is in de naam des heren die de hemel en de aarde gemaakt heeft, die trouw is en trouw blijft

en niet laat varen het werk van zijn handen.

Genade zij u en vrede van god onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

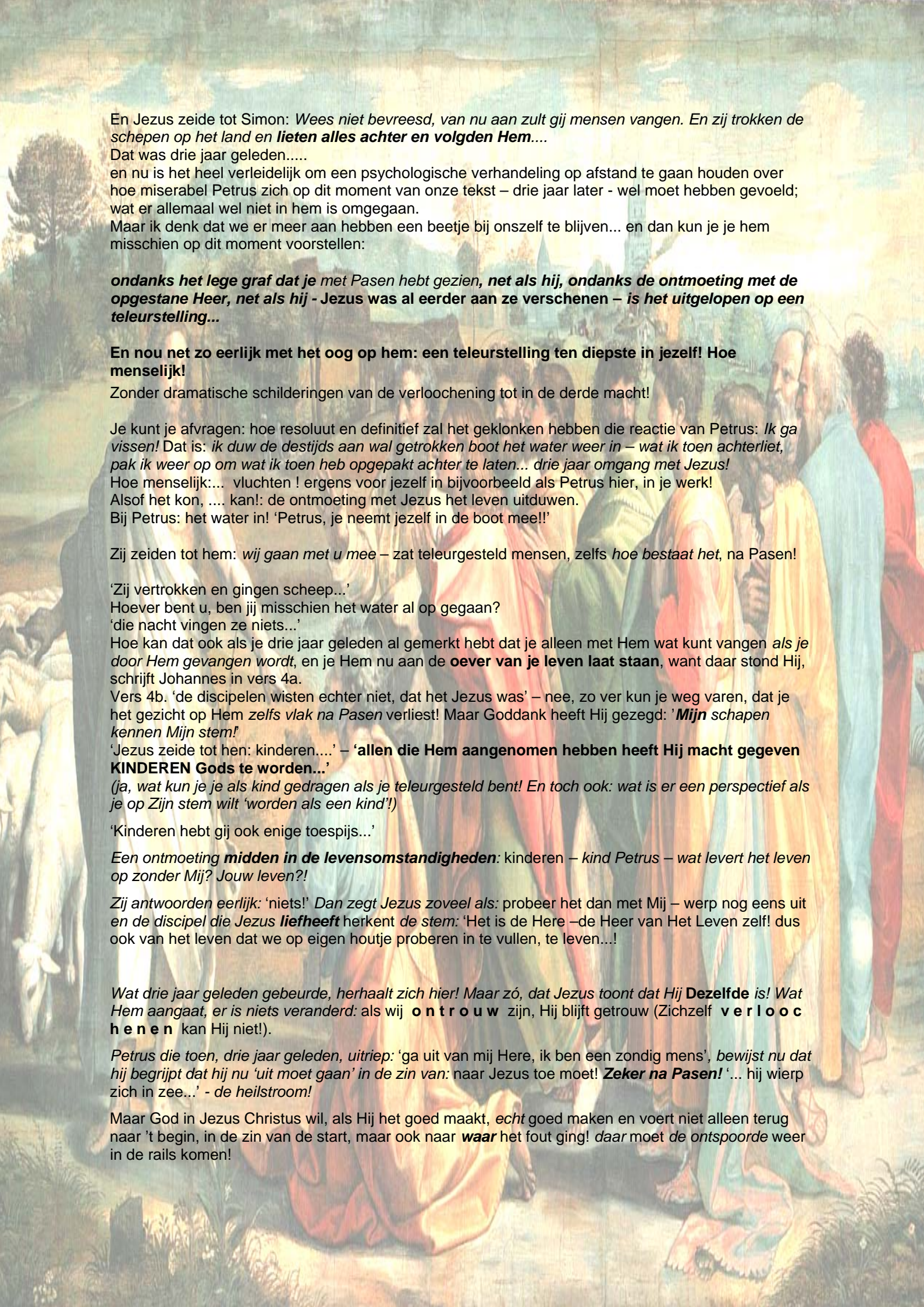
- * lied 382
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. Joh. 21:1 - 23
1 Petr. 1: 3 – 5

- * lied 80
- * preek n.a.v. Joh. 21: 17
- * lied 410

collecte

- * gebed/voorbede
- * slotlied 458
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
Is met u allen***

En Jezus zeide tot Simon: *Wees niet bevreesd, van nu aan zult gij mensen vangen. En zij trokken de schepen op het land en lieten alles achter en volgden Hem....*

Dat was drie jaar geleden.....

en nu is het heel verleidelijk om een psychologische verhandeling op afstand te gaan houden over hoe miserabel Petrus zich op dit moment van onze tekst – drie jaar later - wel moet hebben gevoeld; wat er allemaal wel niet in hem is omgegaan.

Maar ik denk dat we er meer aan hebben een beetje bij onszelf te blijven... en dan kun je je hem misschien op dit moment voorstellen:

ondanks het lege graf dat je met Pasen hebt gezien, net als hij, ondanks de ontmoeting met de opgestane Heer, net als hij - Jezus was al eerder aan ze verschenen – is het uitgelopen op een teleurstelling...

En nou net zo eerlijk met het oog op hem: een teleurstelling ten diepste in jezelf! Hoe menselijk!

Zonder dramatische schilderingen van de verloochening tot in de derde macht!

Je kunt je afvragen: hoe resoluut en definitief zal het geklonken hebben die reactie van Petrus: *Ik ga vissen!* Dat is: *ik duw de destijds aan wal getrokken boot het water weer in – wat ik toen achterliet, pak ik weer op om wat ik toen heb opgepakt achter te laten... drie jaar omgang met Jezus!*

Hoe menselijk:... vluchten! ergens voor jezelf in bijvoorbeeld als Petrus hier, in je werk!

Alsof het kon, ... kan!: de ontmoeting met Jezus het leven uitduwen.

Bij Petrus: het water in! 'Petrus, je neemt jezelf in de boot mee!'

Zij zeiden tot hem: *wij gaan met u mee – zat teleurgesteld mensen, zelfs hoe bestaat het, na Pasen!*

'Zij vertrokken en gingen scheep...'

Hoever bent u, ben jij misschien het water al op gegaan?

'die nacht vingen ze niets...'

Hoe kan dat ook als je drie jaar geleden al gemerkt hebt dat je alleen met Hem wat kunt vangen *als je door Hem gevangen wordt*, en je Hem nu aan de **oever van je leven laat staan**, want daar stond Hij, schrijft Johannes in vers 4a.

Vers 4b. 'de discipelen wisten echter niet, dat het Jezus was' – nee, zo ver kun je weg varen, dat je het gezicht op Hem *zelfs vlak na Pasen* verliest! Maar Goddank heeft Hij gezegd: '**Mijn schapen kennen Mijn stem!**

'Jezus zeide tot hen: kinderen....' – **'allen die Hem aangenomen hebben heeft Hij macht gegeven KINDEREN Gods te worden...'**

(*ja, wat kun je je als kind gedragen als je teleurgesteld bent! En toch ook: wat is er een perspectief als je op Zijn stem wilt 'worden als een kind'!*)

'Kinderen hebt gij ook enige toespits...'

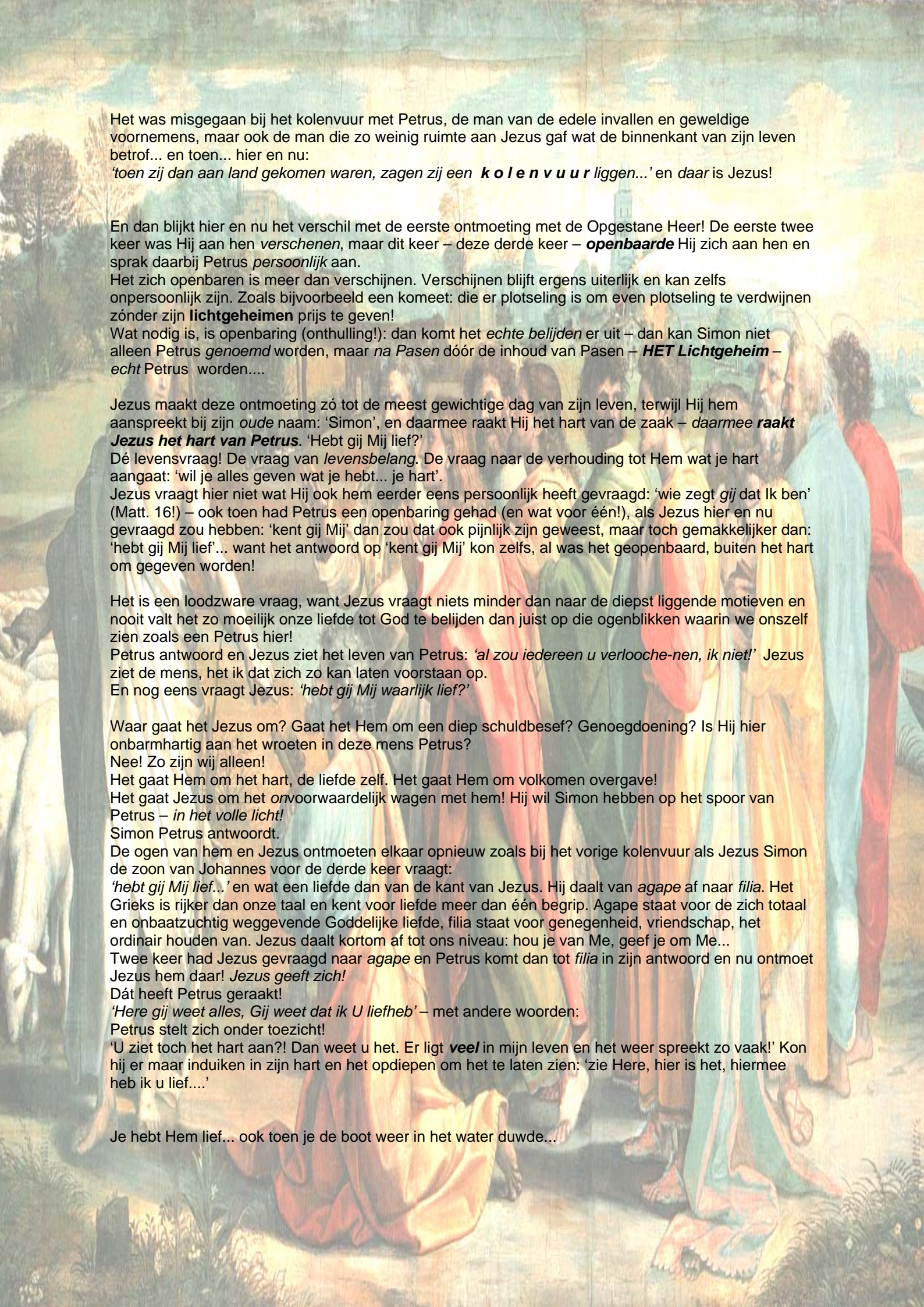
Een ontmoeting midden in de levensomstandigheden: kinderen – kind Petrus – wat levert het leven op zonder Mij? Jouw leven?!

Zij antwoorden eerlijk: 'niets!' Dan zegt Jezus zoveel als: probeer het dan met Mij – werp nog eens uit en de discipel die Jezus **liefheeft** herkent de stem: 'Het is de Here –de Heer van Het Leven zelf! dus ook van het leven dat we op eigen houtje proberen in te vullen, te leven...!'

Wat drie jaar geleden gebeurde, herhaalt zich hier! Maar zó, dat Jezus toont dat Hij Dezelfde is! Wat Hem aangaat, er is niets veranderd: als wij **ontrouw** zijn, Hij blijft getrouw (Zichzelf **verloochenen** kan Hij niet!).

Petrus die toen, drie jaar geleden, uitriep: 'ga uit van mij Here, ik ben een zondig mens', **bewijst nu dat hij begrijpt dat hij nu 'uit moet gaan' in de zin van:** naar Jezus toe moet! **Zeker na Pasen!** '... hij wierp zich in zee...' - de heilstroom!

Maar God in Jezus Christus wil, als Hij het goed maakt, **echt** goed maken en voert niet alleen terug naar 't begin, in de zin van de start, maar ook naar **waar** het fout ging! **daar** moet de **ontspoorde** weer in de rails komen!

Het was misgegaan bij het kolenvuur met Petrus, de man van de edele invallen en geweldige voornemens, maar ook de man die zo weinig ruimte aan Jezus gaf wat de binnenkant van zijn leven betrof... en toen... hier en nu:

'toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen...' en daar is Jezus!

En dan blijkt hier en nu het verschil met de eerste ontmoeting met de Opgestane Heer! De eerste twee keer was Hij aan hen *verschenen*, maar dit keer – deze derde keer – **openbaarde** Hij zich aan hen en sprak daarbij Petrus *persoonlijk* aan.

Het zich openbaren is meer dan verschijnen. Verschijnen blijft ergens uiterlijk en kan zelfs onpersoonlijk zijn. Zoals bijvoorbeeld een komeet: die er plotseling is om even plotseling te verdwijnen zónder zijn **lichtgeheimen** prijs te geven!

Wat nodig is, is openbaring (onthulling!): dan komt het *echte belijden* er uit – dan kan Simon niet alleen Petrus *genoemd* worden, maar *na Pasen* dóór de inhoud van Pasen – **HET Lichtgeheim** – *echt* Petrus worden....

Jezus maakt deze ontmoeting zó tot de meest gewichtige dag van zijn leven, terwijl Hij hem aanspreekt bij zijn *oude* naam: 'Simon', en daarmee raakt Hij het hart van de zaak – **daarmee raakt Jezus het hart van Petrus**. 'Hebt gij Mij lief?'

Dé levensvraag! De vraag van *levensbelang*. De vraag naar de verhouding tot Hem wat je hart aangaat: 'wil je alles geven wat je hebt... je hart'.

Jezus vraagt hier niet wat Hij ook hem eerder eens persoonlijk heeft gevraagd: 'wie zegt *gij* dat Ik ben' (Matt. 16!) – ook toen had Petrus een openbaring gehad (en wat voor één!), als Jezus hier en nu gevraagd zou hebben: 'kent gij Mij' dan zou dat ook pijnlijk zijn geweest, maar toch gemakkelijker dan: 'hebt gij Mij lief'... want het antwoord op 'kent gij Mij' kon zelfs, al was het geopenbaard, buiten het hart om gegeven worden!

Het is een loodzware vraag, want Jezus vraagt niets minder dan naar de diepst liggende motieven en nooit valt het zo moeilijk onze liefde tot God te belijden dan juist op die ogenblikken waarin we onszelf zien zoals een Petrus hier!

Petrus antwoordt en Jezus ziet het leven van Petrus: '*al zou iedereen u verloochen, ik niet!*' Jezus ziet de mens, het ik dat zich zo kan laten voorstaan op.

En nog eens vraagt Jezus: '*hebt gij Mij waarlijk lief?*'

Waar gaat het Jezus om? Gaat het Hem om een diep schuldbesef? Genoegdoening? Is Hij hier onbarmhartig aan het wroeten in deze mens Petrus?

Nee! Zo zijn wij alleen!

Het gaat Hem om het hart, de liefde zelf. Het gaat Hem om volkomen overgave!

Het gaat Jezus om het *onvoorwaardelijk* wagen met hem! Hij wil Simon hebben op het spoor van Petrus – *in het volle licht!*

Simon Petrus antwoordt.

De ogen van hem en Jezus ontmoeten elkaar opnieuw zoals bij het vorige kolenvuur als Jezus Simon de zoon van Johannes voor de derde keer vraagt:

'hebt gij Mij lief...' en wat een liefde dan van de kant van Jezus. Hij daalt van *agape* af naar *filia*. Het Grieks is rijker dan onze taal en kent voor liefde meer dan één begrip. *Agape* staat voor de zich totaal en onbaatzuchtig weggevende Goddelijke liefde, *filia* staat voor genegenheid, vriendschap, het ordinair houden van. Jezus daalt kortom af tot ons niveau: hou je van Me, geef je om Me...

Twee keer had Jezus gevraagd naar *agape* en Petrus komt dan tot *filia* in zijn antwoord en nu ontmoet Jezus hem daar! *Jezus geeft zich!*

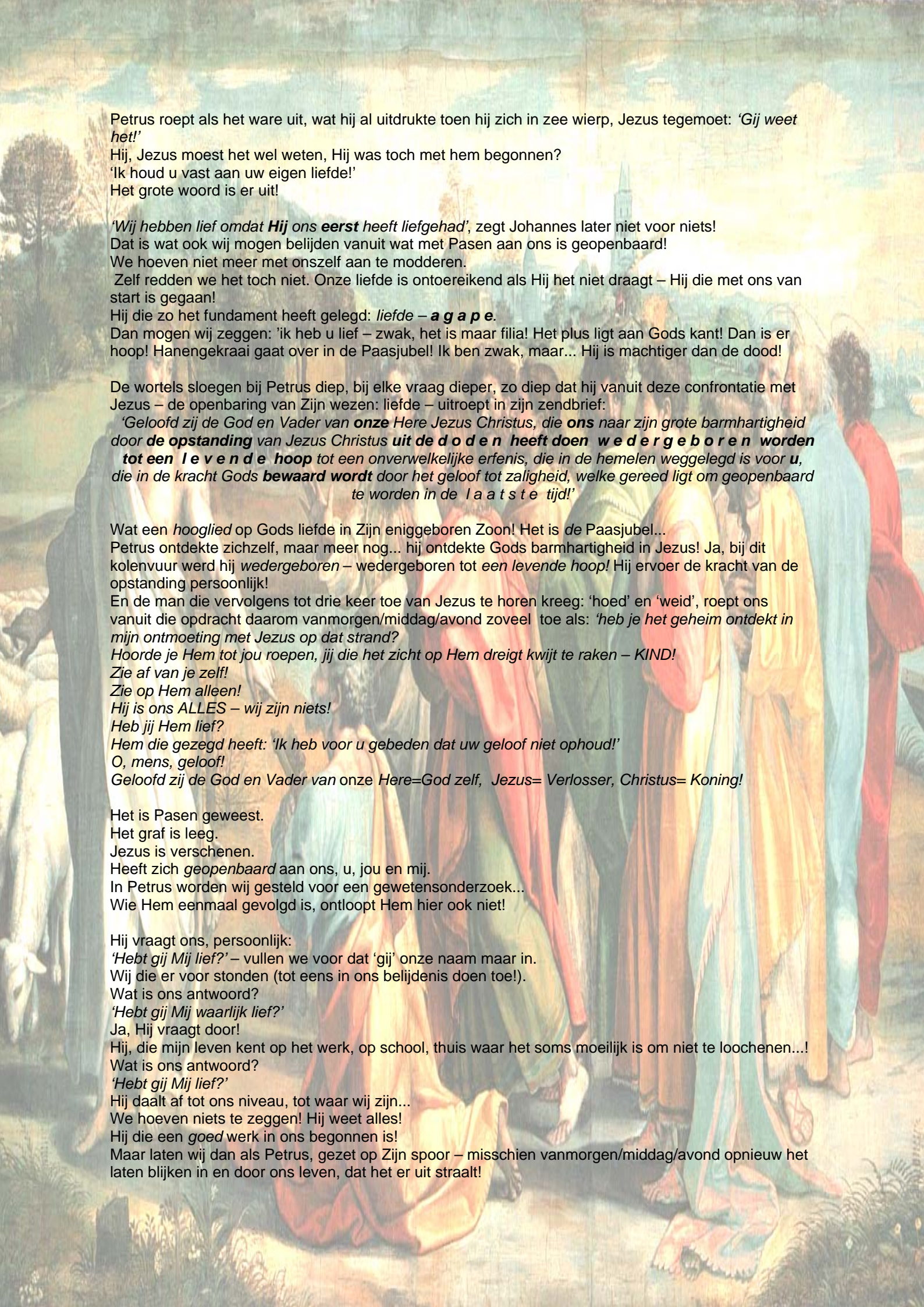
Dát heeft Petrus geraakt!

'Here gij weet alles, Gij weet dat ik U liefheb' – met andere woorden:

Petrus stelt zich onder toezicht!

'U ziet toch het hart aan?! Dan weet u het. Er ligt **veel** in mijn leven en het weer spreekt zo vaak!' Kon hij er maar induiken in zijn hart en het opdiepen om het te laten zien: 'zie Here, hier is het, hiermee heb ik u lief....'

Je hebt Hem lief... ook toen je de boot weer in het water duwde...

Petrus roept als het ware uit, wat hij al uitdrukte toen hij zich in zee wierp, Jezus tegemoet: *'Gij weet het!'*

Hij, Jezus moest het wel weten, Hij was toch met hem begonnen?

'Ik houd u vast aan uw eigen liefde!'

Het grote woord is er uit!

'Wij hebben lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad', zegt Johannes later niet voor niets!

Dat is wat ook wij mogen belijden vanuit wat met Pasen aan ons is geopenbaard!

We hoeven niet meer met onszelf aan te modderen.

Zelf redden we het toch niet. Onze liefde is ontoereikend als Hij het niet draagt – Hij die met ons van start is gegaan!

Hij die zo het fundament heeft gelegd: *liefde – a g a p e*.

Dan mogen wij zeggen: *'ik heb u lief – zwak, het is maar filia! Het plus ligt aan Gods kant! Dan is er hoop! Hanengekraai gaat over in de Paasjubel! Ik ben zwak, maar... Hij is machtiger dan de dood!*

De wortels sloegen bij Petrus diep, bij elke vraag dieper, zo diep dat hij vanuit deze confrontatie met Jezus – de openbaring van Zijn wezen: liefde – uitroept in zijn zendbrief:

'Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop tot een onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de I a a t s t e tijd!'

Wat een *hooglied* op Gods liefde in Zijn eniggeboren Zoon! Het is de Paasjubel...

Petrus ontdekte zichzelf, maar meer nog... hij ontdekte Gods barmhartigheid in Jezus! Ja, bij dit

kolenvuur werd hij *wedergeboren* – wedergeboren tot een *levende hoop!* Hij ervoer de kracht van de opstanding persoonlijk!

En de man die vervolgens tot drie keer toe van Jezus te horen kreeg: *'hoed' en 'weid'*, roept ons vanuit die opdracht daarom vanmorgen/middag/avond zoveel toe als: *'heb je het geheim ontdekt in mijn ontmoeting met Jezus op dat strand?'*

Hoorde je Hem tot jou roepen, jij die het zicht op Hem dreigt kwijt te raken – KIND!

Zie af van je zelf!

Zie op Hem alleen!

Hij is ons ALLES – wij zijn niets!

Heb jij Hem lief?

Hem die gezegd heeft: 'Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoud!'

O, mens, geloof!

Geloofd zij de God en Vader van onze Here=God zelf, Jezus= Verlosser, Christus= Koning!

Het is Pasen geweest.

Het graf is leeg.

Jezus is verschenen.

Heeft zich *geopenbaard* aan ons, u, jou en mij.

In Petrus worden wij gesteld voor een gewetensonderzoek...

Wie Hem eenmaal gevolgd is, ontloopt Hem hier ook niet!

Hij vraagt ons, persoonlijk:

'Hebt gij Mij lief?' – vullen we voor dat 'gij' onze naam maar in.

Wij die er voor stonden (tot eens in ons belijdenis doen toe!).

Wat is ons antwoord?

'Hebt gij Mij waarlijk lief?'

Ja, Hij vraagt door!

Hij, die mijn leven kent op het werk, op school, thuis waar het soms moeilijk is om niet te loochenen...!

Wat is ons antwoord?

'Hebt gij Mij lief?'

Hij daalt af tot ons niveau, tot waar wij zijn...

We hoeven niets te zeggen! Hij weet alles!

Hij die een *goed* werk in ons begonnen is!

Maar laten wij dan als Petrus, gezet op Zijn spoor – misschien vanmorgen/middag/avond opnieuw het laten blijken in en door ons leven, dat het er uit straalt!

Dat wij zijn wat de bijbel zegt: leesbare brieven, niet geschreven met inkt, maar met zijn bloed, zijn liefde – *agape* onbaatzuchtig weggevend!
Alzo lief heeft God de wereld gehad.... hoort u de genadeverkondiging?!
Geloofd zij de God en Vader van *uw, jouw* en *mijn* Here, Jezus, Christus!

O liefde, die mij niet laat gaan,
Berg in uw diepten mij.
O, kruis, ik durf in liefde ontgloeid,
Niet vluchten u voorbij....

Amen.

